

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ  
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ  
ΚΑΙ  
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10  
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου  
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10  
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10



ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 20 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 23

## Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

### ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ

ΠΟΤΕ ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

ΔΗΜΟΚΟΠΟΥΝ ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΤΟΥΣ ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΙ

**ΑΝΑΓΚΗ** να το δηλώσουμε και πάλιν. Τα άρθρα μας δεν είναι αντιδηλιγιανικά. Είναι αντιδημοκοπικά. Ήμποροσαν δε αξιολογη να είναι και αντιθετοκοικα και αντιζαίμικα, αν και οι δύο αυτοί κύριοι είχαν να παρουσιάσουν τας ιδίας βαρυσημάντους δημοκοπικας περιγμηνας, τας οποίας παρουσιάζει ο εκ Γόρτυνος πολιτικός τους αντίπαλος.

Πιθανόν να έχουν και ούτοι οι κύριοι τας περιγμηνας των. Άλλά δεν έτολμησαν να μας τις δείξουν άκομη. Και γι' αυτό, κατ' ανάγκην, μόνον του κ. Δηλιγιάννη την δημοκοπική όρασι σχολιάζουμεν.

Ήπειτα ο σημερινός «οίακοστρόφος» του κ. Μιστριώτη, έχει όλα τα δικαιώματα της προτεραιοτητος, διότι αν ελ' οι άλλοι άρχηγοί των πολιτικών κομμάτων έδημοκόπησαν κατά καιρούς έρασιτεχνικώς, ούτος έδημοκόπησε πάντοτε κ' έξακολουθεί να δημοκοπή εξ επαγγέλματος, συστηματοποιήσας την δημοκοπίαν και ανυψώσας αυτήν εις περιωπήν δόγματος πολιτικού.

**ΑΡΧΙΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟ** τόν είπαν τόν κ. Δηλιγιάννην πρό των εκλογών, και άρχιριγκό λέτο τόν φωνάζουν όλοι σήμερα.

Και τότε δεν είχαν άδικον και σήμερα δεν έχουν. Διότι και τούς δύο βαρυσημάντους τίτλους, με τούς λογους και με τας πράξεις του τούς κατέκτησε.

Πρό των εκλογών έχαλνωσσε τόν κόσμον έμιλών και άπειλών κ' ένοσπείρων πανικόν με τούς λογους και με τας καμώματά του.

Στάς ψηφοθηρικας ανά την Ελλάδα περι-

πλανήσεις του, μόνον υπέρ του Συντάγματος και των Θεσμών και του Λαού έζητωκραύγαζε, παραλείπων δ' εκ προθέσεως στάς ζητωκραυγας του την Βασιλείαν, άφηγε να πιστεύεται ότι σαν έλθη στα πράγματα βρρρ! κάτι θα κάνη για να βάλη τόν Καθένα στην θέση του. Και ο Λαός τόν έπίστρεσε. Και ο λαός τόν έφερε στην Άρχήν. Και ο κ. Δηλιγιάννης δεν έκαμε τίποτε. Άπλούστατα, διότι δεν είχε τίποτε να νάμη.

**ΤΟΥΝΑΝΤΙΟΝ** μάλιστα. Μόλις παρέλαθε την Άρχήν, η οποία του έσερβιρίσθηκε επί σανίδας, έβγαλε τόν κόκκινον σκουφο του Ροβεσπιέρου και έφόρεσε το κουδουνοφόρο του Ριγκολέτου σκουφάκι. Έβγαλε τας ξένα δόντια, τας οποια έδειχνε και έριζε πρό των εκλογών, και παρουσίασε πάλιν το στόμα του νωδόν. Και άμέσως, μετά το πυροτέχνημα των Στρ. Νομοσχεδίων, έσπευσε να διαθεβαιώση την Βουλήν, ύψώνων τας μάτια του πρός το Λαϊκόν θεωρειον και ξερολιγονόμενος, ότι ο Βασιλεύς άγαπα ειλικρινώς το Σύνταγμα.

Το Λαϊκόν θεωρειον έμεινε βρυδόν όπως μένει πάντοτε, εις παρομοίας περιστάσεις, και δεν του έφώναξε:

— Πότε μάς 'μιλοσσεσ ειλικρινώς και πότε μάς κοροΐδευεσ; Με τόν σκουφο του Ροβεσπιέρου η με το σκουφάκι του Ριγκολέτου; Όταν εφοβήριζεσ το Παλάτι, η σήμερα που λιγίζεις νευροσπαστικώς την σπονδυλική σου στήλη πρό του τελευταίου Αδελικού;

**ΔΥΣΤΥΧΩΣ** δεν φταίει ο κ. Δηλιγιάννης, όπως δεν φταίνουν όλοι οι από καταβολής του Συντάγματος, δημοκοπούντες ύποψήριοι Υπουργοί.

Φταίει ο Λαός, ο οποίος δεν έζήτησε ποτέ εξηγήσεις από τούς έκμαυλιστάς του, — ο Λαός ο οποίος λησμονεί όσα του είπαν και θυμάται μόνον όσα του είπουν την τελευταίαν στιγμήν — και φταίει η Βασιλεία με την άνέκτικότητά της την άδικαιολόγητη, με την άπεριόριστη

καλοκαγαθίαν της και με την προσπάθειαν που καταβάλλει να φανερώη τόν Λαόν πως συγκινείται από τας επιθέσεις και πως τρέμει για τας έκτοξευόμενας εναντίον της άπειλάς.

Βασιλεία και Λαός ενθαρρύνουν την Κυβερνητικήν Δημοκοπίαν. Η Βασιλεία περισσότερο, πολύ περισσότερο. Διότι η Βασιλεία και μόνη αυτή, αν ήθελε, ήμποροσσε να νοίξη τα μάτια του Λαού, ήμποροσσε να τόν άπαλλάξη από τας μάγια των έκμουλιστών του, ήμποροσσε να παραλύτη την γλώσσαν της Δημοκοπίας, να μουδιάση τας χέρια της. Δεν το θέλει όμως. Και γι' αυτό ο κ. Δηλιγιάννης, και κάθε άλλος δημοκόπος, αν εξετασθή βαθύτερα το πράγμα, αντί να είναι ένοχος, είναι θύμα, οικτρότατον θύμα και δημιούργημα της έπιπολαιότητος του Λαού και της άδρανείας του Στέμματος.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

### ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ :

Βουλευτική δημοκοπία. — Πώς κάνουν την καριέρα τους οι βουλευταί. — Για να ένθουσιάζουν τόν Λαόν και για να προσκαλοϋνται στο Παλάτι.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΝΑΜΕ

### Ο ΑΜΑΞΑΣ

Τρέχει, τρέχει άκατάχρηστο το ποδήλατον στην όδον Κηφισίας, για να σώση τόν νεκρόν και κομψόν επιβάτην του από τας χέρια του άμαξά ο οποίος τόν κυνηγάει με λύσσα.

Ο τρέμος άρχίζει να παραλύη το αναβάτη τα πόδια. Το άμαξά όμως τα πόδια έχουν φτερά και το λίγο το ποδήλατον εξευτελιζεται από τόν παζόν διώκτην του και συλλαμβάνεται από κάτω από ένα μέγαρον περίκομψον της άριστοκρατικής λεωφόρου.

— Σ' έπισατο, αλιτήριε! φωνάζει λογαριασμένος ο άμαξάς και συλλαμβάνει τόν κομψόν ποδηλάτην από τόν γακχ.

— Άφησέ με! φωνάζει ο ποδηλάτης προσπαθών να ξεφύγη από τας χέρια του. Άφητέ με!..

— Τι να σάφήσω!.. Δυό χρόνια τού δεν μάς αφήνει ήσυχούς!.. Κάθε μέρα περνάς από κάτω και ξεμυάλισες το κορίτσι και ο άρέντης μουπε να τού πιάσω και να τού κάνω του άλατιού!

Και ὁ ἁμαξῆς ἐτοιμάσθηκε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ ἀφέντη του, ὑψώνων κατὰ τοῦ ποδηλάτου τὴν στιβαρὰν γροθιά του.

— Ἄμαξῆ! Ἄμαξῆ! Μὴ τὸν κτυπήσῃς! Μὴ!.. Ἦ ἐξώθησα τοῦ πόρου τῆς ὁδοῦ Κηφισοῦ ἀνοίγει καὶ βγαίνει ἡ νεκρὰ πυργοδέσποινα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ παρῆυθο εἶχε παρακολουθήσῃ ὅλην τὴν σκηνὴν κ' ἔσπευσε νὰ σώσῃ τὸν κινδυνεύοντα Ροδερφόν τῆς.

— Ἄμαξῆ!.. Ἄμαξῆ!.. Μὴ τὸν κτυπήσῃς! Μὴ!.. — Ντροπὴ, ντεμουαζέ! ντροπὴ!.. Μέσα!.. Μέσα ὁ γρήγορα!.. Φωνάζει ἡ παιδαγωγὸς τῆς, ἡ ὁποία τὴν ἀκολουθεῖ ἀστυκίοντα.

Ὁ ἁμαξῆς τὰ χάνει. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς πυργοδέσποινης ἡ ὁποία παρέλασε τὴν γροθιά του, τὴν ἐτοίμην πρὸς δεξιὰν, ἴσως θάρρος στὴν ψυχὴν τοῦ συλλεγθέντος ἱππότη.

Καὶ ἡ γροθιά ἀνοψώνεται καὶ καταφέρεται μὲ ὀρμὴν στὰ μοῦτρα τοῦ ἁμαξῆ καὶ τοῦ τὰ ἐξωραίζει μὲ ζωηροτάτας αἱματώδεις γραμμὰς.

Ὁ ἁμαξῆς σκουπίζει τὰ μοῦτρα του μὲ τὸ μακρόλεπ, ἡ νεκρὰ πυργοδέσποινα ἐκδηλώνει δι' ἑλαφροῦ ἀναστεναγμοῦ τὴν ἀνακούφισίν τῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείσιν τῆς σκηνῆς, ἡ παιδαγωγὸς ἐγκαλοῦσθαι νὰ τῆς φωνάζῃ νὰ μὴ μέτα καὶ τὸ ποδηλάτου χανταί ἐν μέσῳ νέφους κοινωροῦ, τὴν στιγμὴν ἀκούσθαι τοῦ ὁ μακρὸς ἐμφανίζεται ἔξω φρενῶν, ὡς ἀπο μηχανῆς βεας, γὰρ νὰ καταφέρεται ἄνω ἡ χροστὰν φουσκο τὴν ἄβαν παρεῖν τῆς εὐκισθῆ του Ἀτίδος καὶ νὰ τὴν βίβη λιπόθυμον στὴν ἀγκαλιὰ τῆς παιδαγωγοῦ.

Ὁ κ. ΚΟΣΜΑΣ

HEZA POIHMATATA

ΣΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κάθε νύχτα γυρίζεις, καιροῦσε γέλω, ὅλη νύχτα εἶσαι ὁ ἦχος καὶ τὸ τραγοῦδι ἐσὺ, ποῦ ἐμπυλῶναι τὴν ἡμερὰ ἐρημια τ' ὁ χωριῶ.

Πάθε ἀπόψε εἶσαι τὰ λεικὰ σου μαλλιά, κα' ἀντίκρουσα τὴν ὄψιν σου στο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ κατεβαίνοντας τὴν παμπάλαιαν σκάλα τοῦ ἐρημιτηρίου σου ἄκουσα τὸ γέλιο σου νὰ λαχταρίζῃ στὰ πρῶτα κίτρινα φύλλα Ὁ μόνος σου σύντροφος, ὁ ἀγαπημένος σου Ἀράπης, ἐθάδιζε τρεῖς φορές καὶ τρεῖς φορές ἐσὺ τὸν ἐχάιδες ἐμπρός στὴ θύρα ποῦ ἐξεκινούσες γιὰ τὰ ταξίδια σου στὸ χωριῶ.

Ἐνα τραγοῦδι μοῦ εἶσαι παλῆν κατὰ τὴ μεσάνυχτα, καὶ ὅταν ἀγγυλῶ στὸν ἐξώστη μὲ τὰ μουσικὰ λευκοῦσθαι μὲ βλέπω στὸ εἶδος τοῦ φαναριοῦ σου τίς ἀδέλφους νύχτες, τὴν ὄψιν σου βλέπω πῶς πάντα χαμογελά—καὶ τὸ τραγοῦδι σου ἐμπνέει γέλω μου τὴ ζωὴ καὶ τὸν πόνο. Ἀλλὰ ἀπόψε, κακόμοιρε γέλω, μάταια σε περιμένα. Σὲ ἀνιξήθησα παντοῦ, καὶ ἰώθησα τοὺς ἀντίλαλους καὶ μῦθησα τοὺς ἴσκιους νὰ μοῦ ἰπέδν. Μὰ τοῦ κίκου. Τὸ οὐχίαισμα

TA ONEIRA TON EPOXON

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΡΑΕΤ

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Καὶ τώρα, ὁ ἀδελφός... Ἄλλ' ἡ Δέσποινα Βεατριχὴ τὸν ἀγαπᾷ; Ἐπερίμενε νὰ τῆς ἔκταξῃς; Ἐκλαίγει, τὴν νύκτα μὲ τὰ νυκτοπούλια... Καυμένο πλάσμα! Δὲν ἐμπιστεύεται σ' ἐνὲν τίποτε καμμιά φορά;

ΣΙΜΩΝΕΤΤΑ (ἐνταίνει τὴν ἀνοή). Ἄκουε μιά φωνή; Εἶν' ὁ γιατρός. Ὁμιλεῖ μὲ τὴ γρηῃ, τίς σκέλες... Ἐγὼ πηγαίνω.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. Ποῦ πηγαίνεις; Μὴν εἶσαι κακὴ! Μὴν εἶσαι κακὴ! Ἐλα στὸ θερμότητιο. Ἄκουτέ με μιά φορά! Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ... Σιμωνέττα! Σιμωνέττα!

(Παρακολουθεῖ τὴν γυναίκα ποῦ ἀπομακρύνεται στὸν κήπο μέτα τοὺς φράκτες τῶν κυκαρίστων).

ἐνὸς σκύλου τὸ σπαρακτικὸ μ' ἔφερε κάτω ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο σου Πλάτανο. Ἐκρατοῦσες ἀκόμη τὸ φαναράκι σου ἀναμμένο, καὶ σοῦ ἐβλόπιζε τὴ χαρούμενη καὶ γελαστή σου ὄψη τόσο γλυκιά. Ἐγειρες, ἐγειρες στὴ γῆ. Κακόμοιρε γέρω, τὸ φαναράκι σου ἀρχίζει νὰ τρεμουσούνη, καὶ σὺ μισόθυστα λόγια μοῦ μιλοῦσες.

— Δὲν ἔξιστα παρὰ μονάχα μονάχος. Ἀκλίμος καὶ καρ ἔμενος. Ἐβλέπω πάντα στὴ χαρὰ καὶ τὴ θλίψιν ἐνὸς τραγουδιοῦ—σ' ἀφίνω τὸ φίλο μου νὰ σοῦ εἰπῇ τὴν ἱστορία τοῦ τραγουδιοῦ μου... Ἄκου τον.

Ὁ μαῦρος σκύλος σου, ὁ πιστός σου φίλος, ὁ Ἀράπης σου, οὐχίαιζε τὸ στεγνὸ σου τραγοῦδι, κακόμοιρε γέλω..

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΗΔΕΙΑ

Ἐπάρχουν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι φρονοῦν πῶς τὰ ἀρχαῖα δράματα, γὰρ νὰ εἶνε σήμερα ἀνεκτὰ παριστανόμενα ἀπὸ σκηνῆς, πρέπει νὰ περιστείνωνται μεταφρασμένα στὴν ὀμιλουμένην ἢ καὶ στὴν καθαρῶστα καὶ νὰ ἐρίττανται κἀποῦ δικαστηρὴν σκηνικῆν, συμφωνοῦσαν ὁποσδήποτε μὲ τὸ σημερινὸν θέατρον.

Αὐτοὶ βεβαίως οὔτε συνεκινήθησαν οὔτ' ἐνθουσιάζθησαν μὲ τὴν παράστασιν τῆς «Μηδείας», τὴν ὁποίαν ἐξακρακτῆριζαν καὶ ὡς καθολοκληρίαν περιετήν.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι—καὶ στὴν τάξιν, τὴν εὐερίθμον ἴσως, αὐτῶν ἀνήκομεν καὶ μεις—οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦντες ἐξελισσόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνα δράμα ἀρχαῖον, ἀμετάφραστο, ἀτόπιον, ὅπως ἐβγήκε ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ του, δοκιμάζουσι κἀποῖν βαθεῖαν, καὶ κἀποῖν καθαρῶς καλλιτεχνικὴν συγκίνησιν, προσερχομένην ἐκ τῆς ἀναπαραστάσεως τῆς ἐποχῆς, τῆς ὥρας καὶ τῆς μεγάλῃς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν πρωτοεπιδόχθηκε τὸ δράμα καὶ δοκιμάζουσι, ἢ τοῦλάχιστον κατορθώνουσι νὰ τὸ πιστεύσουν ὅτι οἱ πρῶτοι ἀκρακταί του, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ ποιητὴς ἔνοιξε τὴν ψυχὴν του καὶ τοὺς ὁμιλήτες μὲ τὴν γλώσσάτου.

Γιὰ τοὺς δευτέρους αὐτοὺς ἡ διδασκαλίαν τῆς «Μηδείας» ἦτο ἀληθινὴ ἐσορτή τὴν ὁποίαν ἔδωκε ὁ κ. Μιστριώτης, ὁ δημιουργὸς τῆς Ἐταιρείας πρὸς διδασκαλίαν ἀρχαίων δραμάτων, ἡ ψυχὴ τῆς Ἐταιρείας, αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς.

Καὶ γι' αὐτὸ ἐχειροκρότησαν καὶ τοὺς ἐρασιτέχνους οἱ ὁποῖοι κατέβησαν ὑπερανθρώπους ἀληθῶς ἀγῶνας νὰ ἔρθουν εἰς τὸ ὄψος τῶν ῥόλων τοὺς ὁποῖους ὑπεκρίνοντο, ἐχειροκρότησαν καὶ τὴν ὁ. Τιβέση ἡ ὁποία ὡς Μηδεῖα εἶχε πρᾶγματι πειγμάς εὐτυχεῖς, ἀποδώσασα ὅλο τὸ τραγικὸν ὄψος μὲ τὸ ὅποιον ὁ Ἑβραῖος περιέβαλε τὸ δημιούργημα του, ἐχειροκρότησαν καὶ τὸν μελοποιήσαντα τὰ χωρικά, ἂν καὶ ἡ μουσικὴ τοὺς ἐράνηκε ὀλίγον μονότονος, ἐχειροκρότησαν καὶ τὸν κ. Μιστριώτην καὶ τοῦ ἐτυχώρησαν μάλιστα καὶ τοὺς λόγους τοὺς ὁποῖους συνηθεῖς νὰ παραγγέλλῃ ἀπὸ τὸ θεωρεῖόν του στερεοτύπως κατόπιν τῆς παραστάσεως ἐκάστης ἀρχαίας τραγωδίας. Θὰ ἦτο ἄδικον

ΣΚΙΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Φθάνουν ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ θύρα ἡ γρηῃ ἐπιστάτρια, Θεοδότη, καὶ ὁ Γιατρός. Ὁμιλοῦν).

ΘΕΟΔΟΤΗ. Εἶν' ἡ ἀνοξίς, εἶν' ἡ ἀνοξίς... Ὅλα ξαναζοῦν. Ξανανήθεις; ἀκόμη καὶ τὸ αἶμα... Ἦσθασε, τὴν ἄλλῃ ἡμέρα, νὰ ἰδῇ ἕνα κόκκινον τριαντάφυλλο!.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Πρέπει ν' ἀπομακρυνθῇ τὸ χροῶμα αὐτὸ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, Θεοδότη.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Ἦταν ἕνα τριαντάφυλλο ποῦ ἀντίτε προδοτικὰ, γιατρέ. Κανείς δὲν τὸ ἤξερε κρυμμένο στὸν ροδόνα, ἀνάμεσα στὰ τόσα λευκὰ. Ξέφυγεν ἀπὸ τὴν προσοχὴν τοῦ κηπουροῦ. Ἦ δουτυχισμένη ψυχὴ ἔρριξε μιά φωνὴ ἄμα τὸ εἶδε κα' ἄρχισε νὰ τρέμῃ, νὰ τρέμῃ καὶ ὅλη ἡ φοικὴ τῆς νύκτας ἐκείνης τῆς ξαναγύρισε στὰ μάτια τῆς.. Τὸ ἔσπυεν ἔπειτα καὶ τὸ ἔβαλεν στὸ στήθος τῆς, κα' ἔσταύρωσε τὰ χεῖρα ἐπάνω... Κα' ἔλαγε λόγια ποῦ μοῦ ἔσφιζαν τὴν καρδιά... Χθὲς ἐγύρωσε νὰ ξαπλωθῇ στὰ χεῖρα τῆς ψαρολλίμνης καὶ ν' ἀψήσῃ τίς πλεξούδες στὸ νερὸ νὰ μουσκέψουν καθὼς τὰ δεμάτια τοῦ λιναριοῦ... Ὅλη ἐκείνη ἡ φοικὴ τοῦ αἵματος τὴν ξαναπῆρε ξαρονικὰ Νοῦθαι ἐπάνω τῆς πάλι τὴν κηλίδα.. Ἄ, τὸ θυμάμαι ἐγὼ... Τὰ μαλλιά, τὰ μαλλιά, πρὸ πάντων, ἔσαν μουσεμμένα, συμμαζωμένα ἀπὸ τὸ πηχτὸ αἶμα καὶ δὲν κατορθώνονα νὰ τὰ πλύνουμι... Ἐκείνη ἐγέλασε, ἐγέλασε στὸ λουτρό, κάτω ἀπὸ τὰ χεῖρα μου, ἐγέλασε ἀδιάκοπα, χωρὶς

ἂν δὲν ἀπονέμετο ὁ ἀρμόζων ἑπαῖνος καὶ εἰς τὸν κ. Σιγάλαν ὁ ὁποῖος ἐδίδαζε τοὺς ἐρασιτέχνους.

Ἀκούσθηκε μάλιστα κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Τρίτης κάτω τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου καὶ ὁ ἀκόλουθος διάλογος ὁ ὁποῖος εἶνε, νομίζομεν, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀκαταπνήτου ἀπαγγελέως.

— Νομίζω—ἔλεγε κάποιος πρὸς τὸν γείτονά του—ὅτι βλέπω τὴν τακτὴν τοῦ Ἑβραίου περιπταμένην στὴν σκηνῆν...

— Ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιά σκηνῆν. Βλέπω μόνον ἕνα λαρόγγι νὰ περιπταται, καὶ τὸ λαρόγγι αὐτὸ θάνηκε διχως ἄλλο στὸν Σιγάλα, ἀφοῦ ἔλοι σχεδὸν ἐπάνω τὴν σκηνῆν ἀπαγγέλλον μὲ τὸ λαρόγγι του!

ΘΕΑΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ἐστὸ πέλαγον τὰπέραντα ξαερωμένα πλατῆ Ζηταῖε νανοῖξῃ ἡ Βίρακα μου καινούργιο μονοπάτι! Μὰ πλώρη, πλώρη—ὀλόγρια—ἀπρόφωρα λαλούσθαι Τῆς κελιάσθαι οἱ Νίφουροι πρωτάκουστα τραγοῦδια.

— Βαρκοῦλα λευκοφτέρουγη, ποῦ πῆς τὸ νέο διαβάτη; Ἐστὸ νέο τὸ δρόμο ποῦ ἀνοίξες δὲ φτάνουμι εἰ ἀνέμοι; Ἐστὸ Ὀνειροῦ τρέχεις τὴν κορφή, ἄτῃς Νύχτας τὸ πλάστι, Ποῦ ἀνατριχίζοντας τὸ φῶς μὲ τὴν ἄχρῖα πέμει...

Μὰ καὶ ἔστὰ οὐρανὸβέμελα σὺν ἤθελες νὰ πύατῃ; Κ' ἐκεῖ τὸ μονοπάτι σου ἐυλόγησεν ἡ χεῖρ, Ἐσορῶντας μὲς ἔστῃ νεκρικὴ γαλήνη ἀπ' τὰ κίθῃια Τῆστέρια νῆπιπέγγουσι τὴν μύρτικα νεκροκείλια...

Καὶ τίς φτεροῦγές μας θὰ ἰδῆς νὰ πέτουν κουρασμένες; Ἐστὸ στρατὸς ποῦ ἀνεβαίνουσι μόνο εἰ ψυχῆς θλιμένες!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Ἦ τὴ τελευταία τροπὴ τοῦ ποιητῆτος τοῦ κ. Λάμπρου Πορφόρα ἡ ὁποία εἰς τὸ προηγούμενον ρύλλον ἐδημοσιεύθηκε ἐτραχυμένως ἔχει ὡς ἔξης:

Καὶ τότε ἀκούω τοῦ κύματος πολλοὺς τραγοῦδιτάδες νὰ παίρνουν τὴν ἀρίστη καὶ μουσικὴ πνοὴ ποῦ κρούσθαι στοὺς κύλους των θυμμένων, οἱ ἄλλοῦδες καὶ μὴ ἀτέλειωτα ἀπ' αὐτὴ νὰ φτάνουσι βροῆ...

ΔΙΑΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐδημερίδων καὶ εἰς τὰ κίθκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμοιοῖας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργεῖου Οἰκονομικῶν.

πνοή. Τὴν βλέπω ἀκόμη, τὴν νοιώθω ἔκωρη... Ἄ, πάντα ἡτὸ ἀκούω αὐτὸ τὸ γέλιο, ἐκείνη τὴ φωνή... Ἦταν σὺν τὴν ἀλυσιδα τοῦ κουβῆ ποῦ τρέμει πρέχει, χωρὶς νὰ εἰρῆ ποτὲ τὸ βᾶθος... Τὰ χεῖρα μου ἐπάγωναν.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἐίσαστε ἐκεῖ σεις, εἰσατε κάθε τι σεις... Εἶδατε τότε καμμιά φορά τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, τὸν νέον ἐκείνον ὅπου ἤθε...

ΘΕΟΔΟΤΗ (Μὲ μὴν ἔκφρασι φωνῆς, σχεδὸν μητρικῆ). Τὸν Βιργίνιο;

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Λέγεται Βιργίνιος; Ἦθε νὰ μοῦ μιλήσῃ.

ΘΕΟΔΟΤΗ. Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἐμίλησε καὶ σ' ἐσᾷ;

ΘΕΟΔΟΤΗ. Νεῖ, καὶ σ' ἐμένα.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. Ἦθε ξαρονικὰ, μὲ σ' ἄλλο ἰδρωμένο, πολυμέριμος σὺν νῆμελλε νὰ μὲ καλέτῃ σιμὰ στὸ προστέφολο ἐνὸς ἐτοιμοκνήτου... Ἐφαινετο σὺν νὰ ἔξοργετο ἀπὸ μακροῦ, ἀπὸ μακροῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάτη καὶ τίς ἀροθαλασσῆς... Δὲν τὸν εἶχα ἰδῇ ποτὲ ἐγὼ. Ἄπ' ἀρχῆς, ὅταν παρουσιάσθη ἐμπρός μου ἄφρωνος, τρέμοντας ὄλος, μ' ἐκείνα τὰ μάτια του, σκαρπερίνα, γεμάτα λάιμος, ἐδοκίμαξα κα' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῖα ἔκπληξῃ. Δὲν ξέρω γιὰτὶ τὸν ἐσαντήθηκα σὺν ἕνα παιδί τῆς Ἀνοξίσεως... Ξέρατε σεις; ἐρίνοντο αὐτὰ μέτα σ' ἐκεῖνο τὸ μελαγχολικὸ δωμάτιό μου, ὅπου κάθε πρωὶ βλέπω νὰ μπαίνουν τοὺς καυμένους τοὺς ἀρρώστους, γλωμοὺς καὶ προαπνε-